

VLCI Z ARBOR VALLEY

Pravidlá HRY

MODERNÉ
ROMÁNY

MICHAELA BRNKOVÁ

MICHAELA BRNKOVÁ

Pravidlá **HRY**

Pravidlá HRY

I. vydanie

Copyright © Michaela Brnková 2025

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 76. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Zuzi Maat

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 202 - 3

MICHAELA BRNKOVÁ

Pravidlá **HRY**

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Billyho playlist

Mr. Big – *To Be With You*

Goo Goo Dolls – *Iris*

Bon Jovi – *Always*

Bon Jovi - *I'll Be There For You*

Extreme – *More Than Words*

Aerosmith – *Cryin'*

Mr. Big – *Wild World*

Aerosmith – *Crazy*

Lenny Kravitz – *Again*

Sheryl Crow – *Everyday Is A Winding Road*

Copyright © Michaela Brnková 2025

Prológ

Penelope

Zachary Blake Kennedy je kretén!

Tak a teraz to už vedia všetci!

Iba kvôli nemu kráčam po ulici a vôbec neviem, kde vlastne som. Iba kvôli nemu som našťavaná takmer do nepríčetnosti a iba kvôli nemu som musela vytiahnuť mobil, aby som zavolala Charlotte, ktorá už iste spí, lebo som bola taká hlúpa a nezobrala si svoje auto.

Doriti so Zachom Kennedym!

Vytočila som číslo a obišla niekoľko ľudí, stojacich pri akomsi pochybnom bare na ulici, po ktorej som teraz kráčala.

„Mohla by si ma, prosím ťa, vyzdvihnúť?“

„Čo sa stalo? Veď si mala ísť na zmierovacie rande so Zachom.“ Jej hlas znel presne tak, ako som očakávala - ospalo a prekvapene.

Hlboký nádych a hlboký výdych.

„Nepripomínaj mi tú životnú chybu, prosím. Tak prídeš?“

„Samozrejme, že prídem. Kde si?“

Kde, dopekla, to vlastne som?

Pozrela som sa vpravo a potom vľavo a uvedomila si, že tma už pohltila aj svetlá toho zapadnutého baru. Zostala som stáť na tichej bočnej ulici bohvie kde. Obzrela som sa a zbadala modrú tabuľu pripevnenú na stĺpe pouličného osvetlenia, ktoré nefungovalo.

„Som niekde na rohu piatej a Maple.“

„Si sa úplne zbláznila? Čo robíš na okraji východnej štvrte? Je to tam nebezpečné.“

Neviem, ako dlho som kráčala. Bola som fakt našťvaná. Akože vážne *veľmi* našťvaná. Potrebovala som si vyvetrať hlavu, aby som nevybuchla, a tak som išla. Kráčala som dlho a možno som to trochu prehnila. Obzrela som sa okolo seba. Slovo *nebezpečné* tomuto miestu nesmierne pristalo. Svetlo, ktoré sa v diaľke odrážalo v kaluži vody, iba občas zablikalo. Len mesiac mi v tejto temnej tichej ulici svietil pod nohy, aby som sa v opätkoch nezrútila na zem. Toto som poriadne pokašľala.

„Google mi ukazuje, že by si mala byť päť minút chôdze od budovy s parkovaním. Chod' rovno a ponáhľaj sa. Skús sa tam skryť, kým po teba neprídem. Dávaj si pozor.“

„Dobre.“

Nestihla som ťuknúť na displej a skončiť hovor alebo sa aspoň upokojiť, keď som zacítila na ramene silné trhnutie. Moja kabelka, ktorú som tam mala prevesenú, bola zrazu preč.

„Hej!“ vykrikla som spontánne a otočila sa. Srdce mi udieralo do hrude ako veľká železná guľa, ktorá sa mi snažila rozlámať rebrá. Napriek tomu strachu do mňa vošiel aj hnev.

Lenže ten chalan zrazu zastal. Niekoľkými krokmi sa ku mne vrátil a ja som v tej chvíli otočila svietiacu obrazovku mobilu do jeho tváre. Stačila sekunda, aby mi vytrhol z ruky aj ten, a keď to urobil, začula som z jeho úst sotva počuteľné zamumlanie.

Zostala som tam stáť celkom otrasená, neschopná hovoriť, kričať, ani myslieť.

Práve ma okradli.

Zdalo sa mi, akoby to celé bol iba zlý sen, z ktorého sa teraz prebudím.

Trvalo nekonečnú minútu, kým som prinútila nohy, aby sa pohli, a šok vo mne sa roztopil.

Kráčala som, až som takmer utekala a pred očami sa mi neprestávali miháť obrazy toho momentu, ktorý som si každým žmurknutím odfotila do pamäti.

Zastala som na veľkom, priestrannom mieste a schúlila sa vedľa stĺpu, až kým som nezbadala svetlá prichádzajúceho auta.

Nastúpila som a pozrela na Charlotte.

„Preboha, čo sa stalo?“

Moja tvár bola vždy ľahko čitateľná a teraz jej prezradila zdesenie.

„Okradli ma, Charlotte.“

Ruky sa mi triasli synchronne s perami. Vytvárali na mojej koži dojem rýchleho trhaného tanca a celému tomu chaosu udávalo tempo moje srdce ako orchester, ktorý celú tú parádu poháňal.

Charlotte mi dala už aspoň desať otázok a ja som nebola schopná na nič myslieť. Tupo som hľadela na ružovú

plyšovú masku na oči, ktorú si posunula do svetlých vlasov ako členku a na pružkované hodvábne pyžamo, v ktorom ma prišla vyzdvihnúť. Jej svet bol taký ružový, a v tejto chvíli aj tak veľmi vzdialený od môjho, ako to len bolo možné.

„Musíš zavolať políciu.“

„Nie!“ Vytrhla ma z nočnej mory, preblyskujúcej mi pred očami vždy, keď sa vrchné mihalnice spojili so spodnými. „Otec sa nemôže dozvedieť, že som sa túlala v noci po tmavých uliciach a Ayden by úplne zošalel, keby vedel, že som tam bola so Zachom.“

„Tak čo chceš robiť?“

„Neviem. Nechaj ma rozmýšľať, Char.“

Oprela som si hlavu o opierku a zatvorila som oči. Moja myseľ ma okamžite preniesla na miesto, kde sa to stalo.

„Videla som iba polovicu jeho tváre.“ Akoby sa mi ten moment odohrával pred očami ako spomalený film. „Bola tam tma a mobil mu osvietil iba tú časť, ktorú neskrýval tieň a kapučna tmavej mikiny. Mal tetovanie, ale najskôr som si všimla ľavé oko. Takú svetlomodrú farbu som ešte na nikom nevidela. Bola chladná ako kus ľadu a po krku sa mu ťahal vytetovaný obraz ostrých vycerených zubov, ktoré siahali až k sánke.“

„Musel to byť nejaký nebezpečný kriminálnik.“

Možno bol. Ale tá fotka, ktorú vytvorila moja myseľ, bola šokujúco fascinujúca.

„Podľa tetovania by ho polícia mohla identifikovať.“

Ráno do mojej izby napochodovala *vyšetrovatel'ka* Charlotte Harlowová. Spala som príliš krátko na to, aby som s ňou dokázala bojovať pádnymi argumentmi, takže som ju musela rýchlo schlaadiť.

„Povedala som ti, že to nebudem nahlasovať.“

Vďaka tetovaniu by som ho mohla spoznať aj sama. Kedykoľvek a kdekoľvek. Lenže kde takíto ľudia žijú? Zrejme v presne takých pochybných štvrtiach, v akej som sa neuvážene ocitla aj ja.

„Rozhodne chcem svoje veci späť. Len musím vymyslieť, ako to urobím.“ Aké som vlastne mala možnosti, keď som nechcela kontaktovať políciu? „Mala by som vymyslieť, ako ho nájsť.“

„Ako ho nájsť? Chceš riskovať na vlastnú päsť? Preskočilo ti?“

„Nehovorím, že ho pôjdem hľadať do tej tmavej uličky.“ Pretočila som oči, aj keď mi, pravdupovediac, presne to napadlo.

„Odľahlo mi. Už som si myslela, že by si bola schopná tam ísť sama.“

„Šibe ti?“ Otočila som sa k nej. „Pôjdeme tam spolu.“

„Tak z toho ma okamžite vynechaj!“ Vyskočila na nohy a nechala ma sedieť na posteli. „Toto nie je zábava, Pen! Tá štvrť je plná pochybných ľudí a smradľavých barov. Lúpež je možno to najmenej, čo sa ti tam mohlo prihodiť.“

Charlotte dramatizovala. Alebo mi len denné svetlo dodávalo oveľa viac odvahy ako noc.

„Nenútim ťa, aby si tam išla. Pôjdem pokojne aj sama.“

Od momentu, kedy som sa stala obeťou prepadnutia, som nedokázala myslieť na nič iné, ako na okamih, keď mu svetlo z mobilu osvietilo tvár. Snívало sa mi o ňom. Prikrádal sa ku mne a tými ostrými zubami ma hrýzol pozdĺž tepny po celom krku. Presne na tie miesta, kde ich mal vytetované on sám. Nemohla som to nechať tak. Moja myseľ mi to nedovolila.

Spomenula som si ešte na jednu drobnosť. To nejasné zamumlanie.

„Keď ma okradol, poďakoval mi.“

„To myslíš vážne?“

„Úplne som na to zabudla, ale áno. Stalo sa to. Bolo to iba tiché, celkom nenápadné, ale jasné ďakujem. Keby to bol nejaký nebezpečný úchyl, mal by zbraň a určite by mu nenapadlo poďakovať mi. Nájdeme ho, Charlotte. Cítim to. Dostanem svoje veci späť, to ti prisahám.“

Moja najlepšia kamoška si povzdychla a zvesila plecيا.

„Kedy a ako?“

Zvalila sa naspäť na posteľ, vedľa mojich prekrížených nôh, a ja som sa spokojne usmiala.

„Dnes v noci.“

1. kapitola

Penelope

Ann Arbor je pokojné a malebné mesto v štáte Michigan, vzdialené od Detroitu iba osemdesiat kilometrov. Jeho srdcom a energiou je univerzita Arbor Valley, ktorá doň denne pumpuje životy tisícok študentov rôznych odborov.

Ja som jednou z nich.

Vybrala som si sociálnu prácu a vďaka tomu, že som už od narodenia hrdou obyvateľkou tohto mesta, nemusím bývať v školských internátoch. Teplo domova zdieľam s otcom a s o desať rokov starším bratom, ktorý je trénerom univerzitného hokejového tímu arborských Vlkov. Samozrejme, že sa všetko u nás doma točí okolo hokeja. A, samozrejme, že som na hokejky a prílbky poriadne alergická, ibaže ignorovať v tomto dome a meste ľadový šport je doslova nemožné. Vráťme sa ale k tomu, že Ann Arbor je pokojné mesto. To rozhodne je pravda. Iba okraj východnej štvrte lemuje zopár pochybných barov, ktoré už hraničia s vedľajším mestečkom. A to miesto je, povedzme, nie úplne vhodné pre slušné dievčatá. Alebo inak, otec by ma zabil, keby vedel, že som sa tam ocitla v noci sama a niekto

ma okradol. Ayden, vydarenejší z jeho dvoch detí, by si zhlboka povzdychol a pretočil by oči nad svojou neopatrnou hlúposťou. Ale obaja - a to som si stopercentne istá - obaja by vyskočili z kože, keby tušili, že sa tam chystám dnes večer vrátiť. Súhlasím, je to tak trochu nebezpečná hra, ale ja sa musím pokúsiť získať svoje veci späť. Nemôže to tam byť predsa až také hrozné, aby som to nezvládla, ak budem opatrná.

„Kam ideš?“ Otec ani nezdvihol hlavu od strategických poznámok k ďalšiemu hokejovému zápasu, ktorý mu Ayden pravidelne strkal pod nos, keď mi položil bežnú kontrolnú otázku.

„Ideme so Charlotte na večeru a potom sa zabaviť do mesta.“

Až teraz som sa stala hodná jeho pohľadu. Zdvihol hlavu, premeral si moje oblečenie a jeho pohľad sa zmenil na semafor, od ktorého čakáte, či na konci blikne červená alebo zelená kontrolka. Dala som si super záležať, aby som prešla na zelenú. Iba džínsy, nenápadné čierne tielko pod bielou košeľou a obľúbený červený lesk na pery, ktorý perfektne ladil k ryšavým vlasom a pehám. Nič výstredné ani vyzývavé, ako sa na slušné dievča z dobrej rodiny patrilo.

„Dobre sa zabav, zlato.“

Keď zelená zhasla, uprel pohľad naspäť na stôl. Aydenovu pozornosť som neupútala ani na sekundu. Mal tridsaťjeden a jeho životnou partnerkou bol hokejový tím Vlkov. Aké smutné.

Nastúpila som do auta a cestou okolo internátu vyzdvihla Charlotte.

„Na čo máš na hlave tú šiltovku?“ Zamračila som sa a hneď aj usmiala.

„Cítim sa ako na misii!“ šepkala, ako keby nás niekto mohol počuť.

„Daj si ju dole, Char. Nerobíme nič nelegálne.“

Vonku sa začínalo stmievať, a kým sme dorazili k východnej štvrti, ulice osvetľovali nápisy niekoľkých barov.

Zaparkovala som na kraji ulice, a aj keď mi zrýchlený tep jasne naznačoval, že sa rozhodne bojím, presviedčala som samu seba, že to tak nie je.

„Stále neverím, že tam chceme naozaj ísť.“

Jej opatrnosť som tvrdohlavo ignorovala.

„Začneme skraja.“ Ukázala som na blikajúci názov prvého baru. „U divokej kravy.“ Pokúsila som sa potlačiť pretočenie očí, ale Charlotte to spravila za mňa. Vošli sme dovnútra a nechali sa ovaliť príserne hlasnou hudbou. Tmavé drevené boxy boli čalúnené zelenou koženkou a vybíjané kovovými nitmi. Akoby som sa ocitla v minulom storočí. Navyše alkoholový opar a pot mi spôsobili miernu nevoľnosť.

„Nie je to tu až také zlé,“ zakričala som Charlottiným smerom.

„Čože?“ Pokrčila nos, lebo ma vôbec nepočula. Radšej som iba zdvihla prst a ukázala na miesto, kde by sme si mohli sadnúť.

Okamžite sa na nás prílepili oči niekoľkých mužov, ktorí postávali pri bare. V tej chvíli ma sčista-jasna navštívilo svedomie. *Ja* som sa rozhodla podniknúť túto akciu, *ja* som si to vybrala a *ja* jediná som mala riskovať. Namiesto toho

som do toho namočila aj Charlotte. Čo som si myslela? Pozrieť sa jej do tváre bolo horšie ako priznať si, že som urobila kolosálnu chybu. Lenže na spytovanie svedomia bolo už príliš neskoro. Takže mi zostávalo jediné - vytrvať, usmievať a modliť sa, aby za nami tí chlapi neprišli. A asi ma tam hore mal niekto naozaj rád, lebo sa otočili a prestali nám venovať pozornosť. Vďaka bohu za to!

Ostali sme tam trčať hodinu a v živote som nevypila toľko džúsu ako teraz. Sledovala som každého mladého muža, ktorý vošiel, ale ani jeden sa ničím nepodobal na toho, ktorý ma včera okradol. Dokonca nemali ani výrazné tetovania, čo bolo na túto štvrť dosť neobvyklé. Aspoň tak by som to predpokladala.

Každú hodinu sme sa presúvali na ďalšie miesto.

„Koľko tu tých barov ešte je?“ Charlotte už vyzerala zúfalo. Aj mňa už unavovalo sledovať každý mužský krk v dohľade. Navyše niektorí si asi mysleli, že po nich ideme alebo sme také zúfale, že sme sem prišli hľadať lacné pobavenie.

„Šesť.“

Iba na tejto ulici.

„To nie je tak veľa.“

„A štyri krčmy.“

„Tam ale nepôjdeme. To odmietam!“

Podľa toho, čo som už videla pred sebou, by som to asi neriskovala.

„Som unavená, Pen.“

Aj ja som bola. Táto noc bola náročná, ale moja túžba po spravodlivosti ma udržiavala bdelú.

„Už len jeden, dobre?“

„Radšej by som išla domov.“

„*Posledná šanca*, vidíš? To je znamenie.“ Prečítala som ďalší stupídny názov baru pred nami a hodila som na moju trpezlivú kamošku ten najprosebnjší pohľad.

„Možno je to posledná šanca *na útek*. Čo ak je to znamenie, že máme skončiť?“

To zrejme aj bolo, ale mňa vnútri poháňali iné úmysly. Aj keby som tam mala ísť sama, aj keby to malo byť to posledné, čo vo svojom živote urobím, ja ho musím nájsť. Ďalšiu noc, počas ktorej by sa mi snívalo o ostrých zuboch, som totiž odmietala absolvovať.

„Prisahám, že ak sa tam neukáže, končím a v živote sa ho už nepokúsím nájsť. Nie! Vieš čo? V živote ho už ani len nespomeniem.“

„To by mi dosť uľahčilo život. A možno ho aj predĺžilo.“ Tvárila sa, že sa zamyslela, ale ja som ju už v tej chvíli ťahala za ruku smerom k Poslednej šanci.

Fakt hlúpy názov pre bar.

Na moje počudovanie, a jej potešenie, to v tomto bare nevyzeralo až tak zúfalo. Alebo nám iba priority za posledné hodiny klesli tak nízko, že sa nám toto miesto zdalo celkom obstojné.

Pred barom stál veľký biliardový stôl a okolo neho postávalo pár chlapov. Veľký priestor lemovali boxy, tak, ako to bolo aj v predošliých baroch, ale tieto vyzerali modernejšie. Menej tmavého dreva, zelenej koženky a viac bielej, čiernej a červenej dopomohlo k dojmu, že som sa cítila akosi bezpečnejšie. Všetky miesta na sedenie boli ale

obsadené, a kým sme postávali pri bare, ten pocit kamsi vyprchával.

„Dve koly, prosím.“

Nebola som smädná a nemala som ani chuť na kolu, ale neobjednať si by bolo minimálne dosť čudné.

„Vidiš toho chlapa? Stále si nás obzerá.“

Charlotte začínala byť paranoidná. Aspoň som si to myslela, kým som sa neotočila smerom, kam sa pozerala. Pri biliardovom stole stáli traja muži a dvaja z nich si nás okato prezerali. Museli byť o dosť starší alebo ten dojem vyvolávala iba ich brada a koženkové vesty, ktoré nosili starí motorkári.

„Nepozeraj sa tam!“ Prikázala som jej, ale ona ma odmietla poslúchnuť.

„Stále sa pozerajú.“

„Tak nech sa dívajú. No a? Možno ešte v živote nevideli dve ženy, ktoré nie sú oblečené ako šľapky.“

Lenže skutočnosť bola taká, že žalúdok mi začínala skrúcať nervozita. Znovu sa mi v hlave začali točiť myšlienky a pocit viny. Ak nám tu niekto ublíži, budem za to zodpovedná ja. Keby mojou hlúposťou ublížili iba mne, mohla by som si povedať, že mi to asi bolo treba, ale Charlotte za nič nemohla. Panebože, veď aj teraz mala na sebe ružové tričko. To dievča bolo ako stelesnená nevinnosť. Svojou dobrotou by so mnou išla aj na kraj sveta a ja som sa rozhodla riskovať jej život. Bola som prišerná kamarátka.

„Vieš čo, zabalíme to tu, dobre?“

„To myslíš vážne?“ Viditeľne jej odl'ahlo. Akoby aj nie, keď som konečne dostala rozum.

Cestou von sme museli prejsť okolo biliardového stola. Už keď som tam mierila, nemala som dobrý pocit a moja intuícia ma nesklamala. Do cesty sa mi postavil jeden z tých troch chlapov, ktorí sa po nás pozerali.

„Slečny sú na odchode?“

„Vlastne áno, takže ak dovoľíte.“ Snažila som sa okolo neho prejsť, ale on mi to svojím širokým telom nedovolil.

„Vždy sa mi páčili ženy s ryšavými vlasmi.“

Moje vlasy. Boli predmetom množstva poznámok celý môj život. Niekomu sa páčili, pre iných bola ich farba príliš provokatívna a jedna cigánka v cirkuse ich raz dokonca označila za diablovo znamenie. Práve teraz som ale nemala veľkú chuť sa nimi zaoberať.

„Výborne, keď nejakú stretnem, poviem jej to.“

Ďalší pokus o to, aby som ho obišla, skončil rovnakým neúspechom. Zacítila som Charlottine prsty, ktoré sa mi vtisli do dlane a pevne ju zovreli. Už sme neboli obklopené iba jedným mužom. Pridali sa ďalší dvaja. Cítila som zmes pachov piva a lacnej vône, ktorá mi zdvíhala žalúdok a podporovala narastajúcu vlnu paniky. Ustúpila som a on urobil krok ku mne. Charlottina ruka sa v mojom zovretí zachvela.

„Si tu sama?“

Ani neviem odkiaľ prišla tá otázka. Či sa to spýtal ten predtým mnou alebo niektorý z tých dvoch, ktorí mu sekundovali. Ten moment patrilo okamihu, ktorý spôsobil, že som zamrzla. Spoza pleca toho slizkého chlapa predtým mnou som *ho* zbadala.

„To je on!“ vyslovila som príliš potichu, aby ma niekto mohol počuť. Bolo to tým, ako ma tá chvíľa ohromila. Cha-

lan v čiernom tričku a šiltovke vošiel dovnútra a zamieril k baru. Sklonil sa k dvom prepravkám s fľašami a mne sa naskytol perfektný výhľad na jeho krk. *Bol to vlk.* To tetovanie s ostrými zubami, ktoré sa mu ťahalo od lemu trička až k sánke, bol vlk.

„Som tu s ním!“ Ukázala som na chalana s tetovaním, ktorý zdvihol prepravky a kráčal k dverám za barom. Kým sa ten slizký bradatý muž otočil, preklížla som vedľa neho a ťahala za sebou Charlotte. Lenže kým som sa dostala k okraju baru, dvere sa mi zatvorili pred nosom a on sa stratil za nimi.

„Kam ideš?“ Zastavil ma až barmanov hlas. Spamätala som sa, keď som si uvedomila sklamanie z toho, že mi preklízol priamo pred očami.

„Potrebujem ísť za ním.“ Ukázala som na dvere, ktoré ma od neho oddelili. Len jedny dvere, dopekla!

„To by chceli všetky. Connor končí až o druhej. Cez pracovnú dobu ho nemôže nikto rozptyľovať, tak sa choď znovu zabávať a počkaj si na záverečnú.“

Connor.

„Ďakujem za radu.“

Nemala som v úmysle stráviť na tomto mieste už ani sekundu navyše. Otočila som sa a skontrolovala tých odporných chlapov pri biliarde. Našťastie ich už viac zaujímala hra a to bolo znamenie, že vypadnúť odtiaľto bol ten najlepší nápad.

Keď sme vošli do auta, zabuchla som za sebou dvere a keď sa zámok za nami zacvakol, konečne som si poriadne vydýchla.

„Bol to *on*, Charlotte. Ten chalan, ktorý niesol prepravky za bar bol ten, ktorý ma včera okradol.“

„Si si istá?“

Viac ako to. Bola som o tom skalopevne presvedčená. Prikývla som a pozrela na čas, ktorý svietil na displeji stre-dovej konzoly.

Jedna desať.

„Musíme počkať päťdesiat minút.“

„Načo máme čakať?“

„Chcem ho vidieť, Char. Potrebujem ho vidieť ešte raz.“

„Nechceš s ním hovoriť, však nie?“

„Nie, preboha. Z tohto auta nevystúpim, ani keby mi za to sľubovali tonu čerešňových žuvačiek!“

A ona dobre vedela, aký vrúcny vzťah som mala k žuvačkám s čerešňovou príchuťou.

„Takže tu teraz budeme sedieť, kým ho neuvidíme odchádzať, a potom pôjdeme konečne domov?“

„Áno.“

S ťažkým povzdychom presunula operadlo do polohy polo ľahu a založila si ruky pod prsia.

„Ja si zatiaľ trochu zdriemnem.“ Zatvorila oči a zaspala.

Ako som mala prinútiť viečka, aby zostali otvorené, keď ma každú minútu prepadla väčšia a silnejšia túžba na spánok? Charlottine odľukovanie mi k tomu ani trochu nepomohlo. Hlava mi padala a ja som ňou trhla každých pár minút, až kým na hodinkách nesvietili dve hodiny.

A on stále nevychádzal.

Podoprela som si bradu a silou vôle udržiavala oči otvorené ešte ďalších pár minút, kým sa konečne dvere baru

neotvorili a nevyšiel z nich ten chalan v čiernej šiltovke s potetovaným krkom. Bol to on. Konečne.

Všimla som si, že bol vysoký a v bunde pôsobil aj dobre stavaný, ale to mi už prezradili jeho bicepsy, ktoré napínal, keď zdvíhal prepravky.

Sledovala som, ako nastúpil do starého Mustanga len niekoľko áut pred nami.

Bez toho, aby som premýšľala, čo robím, naštartovala som a vydala sa za ním.

Prenasledovala som ho niekoľko kilometrov až do mestečka Dexter, ktoré bolo od Ann Arbor vzdialené asi dvadsať kilometrov. Po celý čas som v ušiach cítila ozvenu tepu. Nikdy v živote som necítila taký silný príval adrenalínu. Nevedela som, koho prenasledujem, ale napriek tomu, že v aute som bola v bezpečí, necítila som sa tak. Možno preto, že mojou zvyčajnou nočnou záľubou nebolo sledovanie zlodejov.

Zahol do tichej ulice a zaparkoval pri dvojposchodovom dome v štvrti, ktorá vyzerala celkom obyčajne a pokojne. Domy v nej pôsobili síce skromne, ale upravené. Bez plovov boli dokonca prívetivé, čo mi ku kriminálnikovi vôbec nepasovalo. Zastala som a sledovala ho, až kým nevošiel.

„Už sme doma?“ Strhla som sa na Charlottin ospalý hlas.

„Za chvíľu.“

Otvorila oči a sadla si, keď sme už opúšťali ulicu, v ktorej býval.

„Kde sme to, Pen?“ Vyvalila na mňa oči. „Preboha, ty si ho sledovala?“

moderné romány

„Nie!“ To bolo naozaj zbytočné klamstvo. „Iba som bola zvedavá, kde asi taký priemerný kriminálnik býva.“

„To nemyslíš vážne, však? Ty chceš ísť k nemu domov?“

„To rozhodne nie!“

To by bol šialený nápad, či nie?

2. kapitola

Penelope

Arborská univerzita je jednou z najprestížnejších škôl v Amerike. Postavená v niekoľkých štýloch, je pýchou celého štátu. Parky, rozsiahle záhrady, cyklotrasy a oddychové zóny obklopuje niekoľko budov, ktoré sa rozprestierajú na jej veľkorysom priestranstve. Budova, v ktorej sú sústredené sociálne vedy, kde patrí aj môj odbor, bola postavená v klasickom štýle. Vchod do nej tvorí skupina bielych stĺpov, ktoré sú mohutné a na oboch krajoch bohato zdobené. Tým mi pripomínajú staroveké Grécko a Rím. Vždy som túžila tu študovať, a keď ma prijali, samou radosťou som takmer lietala. Teraz som až taká nadšená nebola. Tú prudkú a nevítanú zmenu spôsobila jedna jediná osoba. Moja konzultantka pre semestrálnu prácu s témou pomoci slabším. Každý polrok totiž končil nazbieraním posledných kreditov a neexistovala žiadna možnosť, ako sa tomu vyhnúť. Mala som ešte celý zvyšok letného semestra na to, aby som vypracovala zadanú tému. Problém bol v tom, že som si nevedela vybrať z ponúkaných možností a profesorka Fieldingová zvesila plecia vždy, keď videla moju tvár.

Nebola som si istá, či som si vybrala správny odbor, aj keď som vždy túžila pomáhať tým, ktorí to najviac potrebovali. Začalo to zvieratami a pokračovalo ľuďmi, keď som dospievala. A teraz som si nevedela vybrať ani len správnu tému seminárnej práce.

„V ponuke zostala už iba *Chudoba ako sociálny fenomén*,“ vyslovila môj verdikt.

Tak a problém bol vyriešený.

Doslova som sa zvalila na stoličku pred profesorkiným stolom, keď mi oznámila, že moje možnosti sa scvrkli na jednu jedinú tému, ktorá zostala.

„Mohla by som navrhnúť vlastnú tému?“

„Prečo nie. Tá možnosť by tu bola. A o akú by ste mali záujem, Pen?“

O akú tému... akú tému... akú, dopekla?!

„Mohla by som nad tým ešte popremýšľať?“

„To vlastne môžete, ale nerobte to príliš dlho, pretože sa pripravíte o čas, ktorý máte na vypracovanie.“

„Rozumiem a ďakujem.“ Usmiala som sa, ale ten úsmev bol kompletne hraný, lebo som ani len netušila, čo budem robiť. Možno som sa mala prihlásiť na herectvo.

Chudoba ako sociálny fenomén.

Koho by som asi tak zahrnula do prieskumu? Vyšla som z miestnosti a lúčila sa s tehlovými stenami budovy, ktorú som tak zbožňovala. Momentálne bol náš vzťah na bode mrazu. A to som radšej ani nepremýšľala o tom, že som už tri dni nemala doklady ani mobil.

Vošla som do nášho domu, ktorý sa veľkosťou podobal chudobe asi ako tenisová loptička mesiacu, a prešla som do kuchyne.

Ayden zvyčajne sedával v pracovni, keď práve netrénoval alebo nebol na zápase. Dnes sedel za jedálenským stolom, kde mal rozložené papiere. Sadla som si oproti nemu a podoprela si bradu rukou. Sledovala som, ako sa sústredene mračil na červené a modré šípky na hracom poli zakreslenom na množstvách papierov. Zdalo sa, že som nebola sama, koho dnes niečo trápilo.

Prekvapilo ma, že si ma vôbec všimol.

„Pen?“

„Ahoj.“

Vrásky na čele sa mu prehĺbili.

„Deje sa niečo?“

Môj brat bol dobrý človek, ibaže ho hokej pohlcoval tak veľmi, že to občas prestávalo byť viditeľné. Až príliš sa naň sústreďoval a venoval mu toľko času, že šport úplne zatienil jeho súkromie.

„Zrejme som si vybrala zlý študijný odbor.“

Odsunul papiere a zahľadel sa na mňa s jemným úsmevom.

„Ak existuje niekto, kto by určite *mal* študovať sociálnu prácu, bola by si to ty.“

„Kiežby som si tým bola taká istá aj ja.“

Sklonila som pohľad k svojim prstom, s ktorými som sa hrala vždy, keď som bola nervózna.

„Pamätáš si na toho zraneného ježka, ktorého si priniesla domov? Napichala si mu na konár jabĺčka, aby prežil, kým sa vyzdravie.“

Rozosmiala som sa. „Spomínam si, ako si sa ma spýtal, či si myslím, že na ten konár vylezie a sám si ich oberie.“ Moja pomoc nebola vždy úplne premyslená, ale mala som desať. Položila som si ruku na čelo a nemohla som sa prestať usmievať.

„Vidíš, vždy si bola starostlivá.“

„Bol to iba ježko.“

„Nebol. Bola to aj sova, štyria psi, niekoľko mačiek, kačica a dve veveričky.“

Zabudol na rybičky a niekoľko vtákov.

„Lenže toto nie je veterina, Ayden.“

„Keď si zachránila všetky zvieracie druhy v okolí, začala si pomáhať ľuďom. Veď pracuješ ako dobrovoľníčka pre dve charitatívne organizácie. Minulý rok si skoro nestihla Štedrú večeru, lebo si pomáhala variť jedlo pre týrané ženy. V pomoci druhým si neprekonateľná. Ako ti vôbec napadlo o tom pochybovať?“

„To tá seminárka. Som v koncoch. Vôbec si neviem vybrať tému.“

„A čo jeden z tých azylových domov? Nepomohol by ti príbeh niektoej z tých žien?“

Okamžite sa mi vyjasnilo a obliala ma vlna nadšenia. Možno mal pravdu. Prečo mi to nenapadlo?

„To je skvelý nápad.“ Potešila som sa. „Ako sa ti odváčim? Môžem ti nejako pomôcť?“

Pozrel sa na papiere pred sebou a zdvihol obočie.

„Odkedy sa zaujímaš o hokej?“

Vlastne nezaujímam, ale mala som neprekonateľnú túžbu mu vrátiť jeho zriedkavú snahu pomôcť mi.

„Dnes urobím výnimku.“

„Myslím si, že s týmto mi rozhodne nemôžeš pomôcť.“
Natiahol ruku a pritiahol si odsunuté papiere zase k sebe. Akoby sa tým pred ním znovu zastrela opona a on sa vrátil do svojho sveta, z ktorého si odskočil len na krátky moment. Zrazu mi zostalo smutno. Chcela som ho v tom mojom udržať ešte aspoň chvíľu.

„Tak schválne. Povedz mi, o čo ide.“

Zdvihol ku mne pohľad upretý dole a na čele sa mu zase objavili vrásky. Tie mu spôsoboval iba ten hlúpy šport. Rozhodne som sa nad to teraz chcela povzniesť.

„Štátna si brúsi zuby na národný titul.“

Tento známy spor trval snád' už desaťročia. Arborská a Michiganská Štátna boli dve najväčšie univerzity v štáte Michigan a neustále si konkurovali. Mykla som plecami.
„Tak ich porazte.“ Bol v tom snád' nejaký háčik?

„Ben Krasinsky sa v poslednom zápase zranil a ramię ho vyradilo na zvyšok sezóny. Nemáme takého dobrého útočníka, aby sme dokázali vytvoriť neporaziteľnú zostavu. Ak niečo nevymyslím, naše šance sa prudko znížia. Nevyhrali sme titul už štyri roky. Túto sezónu si to rozhodne nemôžeme nechať ujsť, ale bez druhého kvalitného útočníka budeme v obrovskej nevýhode.“

To znelo ako naozaj veľký problém.

„Mrzí ma to, ale s týmto ti asi nepomôžem.“

„Ale nehovor.“

Znovu sklonil hlavu a venoval všetku pozornosť práci. Pochopila som, že som ho zase stratila.

Nastúpila som do auta a vyrazila smerom k azylovému domu, ktorý sa špecializoval na ženy trpiace domácim násilím. Bola som tam už niekoľkokrát, takže s koordinátorkou Anette som sa už poznala. Privítala ma a spolu sme vošli do jej kancelárie.

„Veľmi rada by som zamerala svoju semestrálnu seminárnu prácu o pomoci slabším na týrané ženy.“

S malou dušičkou som sledovala jej reakciu. Zamyslela sa. Už cestou sem som premýšľala nad názvom mojej práce.

„Chcela by som sa zamerať na situáciu konkrétnej týranej ženy a možnosti spolupráce sociálneho pracovníka.“

„To znie veľmi zaujímavo, Pen. Nepochybujem o tom, že by si to napísala výborne. Premýšľam, ktorá zo žien by bola ochotná a schopná ti pomôcť. Všetky, ktoré sú u nás momentálne umiestnené, sú mamy s malými deťmi a nie som si istá, či by to časovo zvládli.“

Moja nádej aj nadšenie sa začali synchronne potápať. Možno to nebol až taký dobrý nápad, aj keď sa mi to tak spočiatku javilo.

„Možno Holly... Je tu iba niekoľko dní. Doteraz sa nikomu neotvorila a je jediná, ktorá tu nemá dieťa.“

„Naozaj? To by bolo skvelé.“

„Samozrejme sa jej na to najskôr musím spýtať.“

„Jej pomoc by bola z veľkej časti anonymná, ale veľmi by mi pomohla.“

„Počkaj tu.“

Anette vstala a vyšla z kancelárie. Prsty mi na rukách od nervozity háčkovali a nohy nezastaviteľne podupávali. Trvalo niekoľko dlhých minút, kým sa Anette vrátila. Okamžite som zamrzla. Sledovala som každý jej pohyb a mimiку, akoby som jej mohla odpoveď vyčítať z reči tela. Lenže ona si tu už prežila toľko ťažkých prípadov a silných osudov, že navonok pôsobila ako nezlomná skala.

„Povedala som Holly, o čo ide, a že by bolo dobré, keby si s niekým pohovorila. Myslím si, že je ešte stále veľmi opatrná. Nevedela mi povedať hneď, či by to zvládla. Mrzí ma to, Pen.“

„To je v poriadku. Nemôžeme na ňu tlačiť.“

Lenže moja práca mala svoje časové limity. Vstala som a poďakovala sa za jej ochotu a ústretovosť.

„Počkaj jeden, možno dva dni. Myslím si, že dovedy sa rozhodne. Určite ti zavolám a dám vedieť odpoveď. Urobím všetko pre to, aby si s ňou mohla hovoriť. Verím, že by jej to veľmi pomohlo. Vám obom.“

„Si úžasná, Anette.“ Objala som ju. „Ak by si čokoľvek potrebovala...“

„Ja viem, zlatíčko. Ozvem sa.“

Vždy som dúfala, že ako absolventka by som mohla robiť niečo také zmysluplné a nápomocné ako ona.

Naštartovala som a cestou domov som začala premýšľať nad tým, aké úžasné by bolo, keby Holly súhlasila. Jej

príbeh by som mohla rozpracovať a pokračovať s ním až do bakalárskej práce, ktorá ma čakala v ďalšom ročníku, lenže to som už veľmi predbiehala. Musím sa pripraviť aj na to, že to odmietne a ja budem znova na úplnom začiatku. Všetko záviselo na jednom telefonáte.

Jednom telefonáte.

Uvedomila som si, že nemám svoj mobil. Ruky na volante sa mi roztriasli. Anette síce mala moje číslo, ale nikdy sa mi naň nedovolá. Budem sa musieť pokúsiť zavolať jej od otca alebo si kúpiť nový. Ani jedna z tých možností sa mi nepozdávala. Vo svojom mobile som mala kontakty na veľa dôležitých ľudí, poznámky k osnove bakalárskej práce s rôznymi možnosťami a nápadmi a veľa iných užitočných vecí. Pozrela som sa na tabuľu s názvom mestečka Dexter a urobila som okamžité spontánne rozhodnutie. Zabočila som a nasmerovala si to do ulice, v ktorej som bola nedávno, keď som prenasledovala chalana, ktorý ma okradol.

Moje srdce sa ozvalo a pripomenulo mi, že sa púšťam do niečoho, čo vôbec nie je bezpečné, ale ja som sa silou vôle rozhodla ten vnútorný hlas ignorovať. Zastavila som pár domov od toho, v ktorom asi býval. Chvíľu som sledovala okolie. Veľmi tichá štvrť s jednoduchými malými domami pôsobila staromódne. Mali miestami olúpanú plastovú fasádu, ale trávniky boli úhladne pokosené a verandy vyzerali čisto.

Vystúpila som.

Biely Mustang pred domom nebol. To mohlo znamenať, že nebol doma. Možno som aj v kútiku duše dúfala,

že to tak bude. Napriek tomu som prešla až na verandu toho domu. Aj drevené zábradlie bolo už trochu ošúchané a podlaha mierne vŕzgala, no malé okienko na dverách bolo ozdobené záclonkami. Pôsobilo to príliš milo na domov potetovaného kriminálnika. Čo ak mal doma ženu a dieťa? Na to som nepomyslela. Možno preto, lebo v šiltovke pôsobil mlado, skôr ako niekto v mojom veku.

Zdvihla som ruku a zaklopala.

To bol spúšťač horskej dráhy emócií, ktoré vo mne doteraz poslušne driemali.

Dvere sa otvorili a do škáry strčil hlavu malý chlapec.

Takže mal predsa len dieťa?

„Ahoj.“ Pozeral sa na mňa rovnakými modrými očami, aké som videla v tej tmavej uličke.

„Ahoj.“ Odkášľala som si a usmiala sa. Uvedomovala som si, že musím pôsobiť prirodzene. „Je Connor doma?“

„Ty si jeho kamarátka?“

To rozhodne nie!

„Áno.“ Neprestávala som sa usmievat'. „Poznáme sa zo školy.“

Každý predsa raz musel chodiť do školy.

„Som Dylan, Connorov brat.“

Takže brat. Ten malý chlapec vystrčil ruku, aby sa mi predstavil. To bolo veľmi milé. Urobilo to na mňa dojem.

„Ja som Pen.“

„Chceš ísť ďalej?“ Pootvoril dvere a ukázal smerom dovnútra. V tej chvíli z vedľajších dverí vyšla staršia žena.

„Kto je to, Dylan?“

Prišla k nemu a pozrela sa na mňa. Šedivé vlasy mala starostlivo uhladené v chvoste a jednoduché modré šaty zakrývali jej postavu až ku kolenám.

„To je Pen, Connorova kamarátka zo školy, babi. Pozval som ju ďalej.“

„Aha.“ Pani sa usmiala a pootvorila dvere. „Podťe ďalej. Som Helen. Connor nie je doma, ale mal by sa čoskoro vrátiť.“

Neviem, čo mi to napadlo alebo kde som zobrala odvalu, ale vošla som. Ak ma tu zabije a potom zakope na záhrade, už ma nikdy nikto nenájde.

Obzerala som si malý, ale útulný dvojposchodový dom. Už z chodby viedli biele drevené schody na poschodie a asi som si ich obzerala prídlho, lebo som si uvedomila, že ma Dylan pozoruje.

„Tam má izbu Connor. My s babi máme izbu dole.“ Nikoho iného nespomenul, takže tu bývali len traja.

„Ty nespávaš hore?“

„Nie.“ Jeho malý nos sa pokrčil odporom. „Connor si tam niekedy pozýva kamarátky, aby sa tam s nimi mohol bozkávať.“

Aha, tak bozkávať.

„Nestojte na chodbe. Podťe ďalej. Pripravím čaj.“

Sadla som si na stoličku pri malom štvorcovom stole a sledovala som Dylanovu babku. Pohybovala sa veľmi pomaly a ťarbavo. Kanvicu naplnila, opatrne zapla, a snažila sa zdvihnúť ruky, aby dočiahla na poličku so šálkami.

„Pomôžem vám.“ Vstala som a postavila ich na linku.

„Môžete mi podať aj vrecká?“ Ukázala na plechovú krabičku. Došlo mi, že nebola schopná zdvihnúť ruky tak vysoko. „Ste veľmi milá.“

„S radosťou.“

Sadla som si, ale ona zostala stáť. Až keď voda zovrela, naliala ju do šálok a položila na podnos. Zdvihla ho a pomaly kráčala ku mne. Bola som pripravená k nej kedykoľvek priskočiť, aby som jej pomohla, ale nechcela som ju uraziť tým, že by som to urobila hneď. Až keď podnos klesal k stolu, ruky sa jej roztriasli a šálky na nej začali o seba cinkať. Položila som ruky na jej zvráskavenú pokožku.

„Ďakujem.“ Usmiala sa a mňa to slovo zahrialo tak, že som na moment zabudla, kde som.

Až zvuk vchodových dverí mi pripomenul, prečo som sem prišla.